

Arrest

nr. 140 615 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 20.03.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw legt ter ondersteuning van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dd.20.03.2014 de volgende stukken voor: een verklaring van tenlasteneming door de heer R.L., een bewijs van ziekteverzekering, een arbeidsovereenkomst voor bedienden van de heer L. in het kader van het Activa-plan en loonfiches.

Wanneer we de voorgelegde documenten analyseren, dienen we vast te stellen dat mevrouw wenst aan te tonen dat zij haar bestaansmiddelen verwerft via de heer R.L.. Artikel 50§2, 4 stelt inderdaad dat "zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde" in aanmerking kunnen worden genomen.

De bestaansmiddelen van mevrouw vloeien voort uit een tewerkstelling van meneer L. onder het activaplan. Uit analyse van de betalingsfiches blijkt dat meneer een beperkt gedeelte nettoloon ontvangt. Dit komt omdat de werkgever in het activaplan de integratietegemoetkoming (ITG) van meneer die 900 euro bedraagt kan afhouden (zie voorlopig netto) zo blijkt uit verder administratief onderzoek. Betrokkene die via een aangepaste maatregel aan het werk werkt gesteld ontvangt dus verder een integratietegemoetkoming ingevolge de Wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap. Er dient echter opgemerkt te worden dat de integratietegemoetkoming die hij ontvangt, wordt bekostigt via het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De heer L. valt dus met de ontvangst van een integratietegemoetkoming (gedeeltelijk) ten laste van de Belgische Staat, waardoor mevrouw die haar bestaansmiddelen verwerft via meneer de facto ook ten laste valt van de Belgische Staat.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat mevrouw niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waarbij wordt voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (artikel 40, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij wat volgt:

"Schending van het artikel art. 50§2,4e Vw. van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht,

de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het art. 50§2,4e Vw. en tot het besluit komt dat "zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij

daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen” (cf. stuk 1).

Dat echter verweerder nalaat rekening te houden met de volledige inhoud van. art. 50§2,4e a) Vw.

Dat immers in het art. 50§2,4e Vw. het volgende gesteld wordt :

“ Art. 50§2 4° Vw. : burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen.

Dat derhalve in deze bepaling uitdrukkelijk gesteld wordt dat “onder andere invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen” als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Dat verzoekster erop wijst dat in het 50§2,4e, a) Vw. K.B. uitdrukkelijk het woord “onder andere” wordt gebruikt wat wijst op een niet-limitatieve opsomming.

Dat verzoekster er tevens op wijst dat ook de voorbeeld-uitkeringen die in het K.B. opgesomd worden (invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering) uitkeringen betreffen welke betaald/gestort worden door een Belgische (of buitenlandse) overheid. Deze niet-limitatief opgesomde uitkeringen betreffen duidelijk uitkeringen ingevolge ouderdom, ongeval, invaliditeit, ... dus m.a.w. uitkeringen waar de betrokken persoon geen fout of schuld treft aan het feit dat hij niet aan het werk (meer) is/of zelfstandige (meer) is of kan.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing geenszins verduidelijkt waarom de gedeeltelijke integratieuitkering (ingevolge gebrek aan zelfredzaamheid), welke de heer L. als persoon met een handicap ontvangt, niet kan beschouwd worden als ressorterende onder art. 50§2,4e a) Vw. welke slechts een niet-limitatieve opsomming bevat van uitkeringen welke als bewijs van voldoende bestaansmiddelen worden beschouwd.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Verzoekster diende op 20 maart 2014 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...].”

Artikel 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;"

De verzoekende partij wijst erop dat de bovenstaande bepaling niet limitatief is, dat de erin opgesomde uitkeringen ook hun oorzaak vinden in een feit waaraan de gerechtigde geen fout of schuld heeft . De verwerende partij verduidelijkt dan ook niet waarom de gedeeltelijke integratie uitkering ingevolge een gebrek aan zelfredzaamheid die de heer L. ontvangt, niet kan worden beschouwd als ressorterend onder deze bepaling.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk motiveert om welke reden de bestaansmiddelen niet worden weerhouden: er wordt vastgesteld dat mijnheer L. is tewerkgesteld onder het activaplan, dat een deel van zijn inkomen bestaat uit een integratietegemoetkoming voor personen met een handicap, dat deze tegemoetkoming wordt bekostigd via het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zodat de heer L. met de ontvangst van die integratietegemoetkoming gedeeltelijk ten laste van de staat is en dat verzoekster die zich beroept op dat inkomen, de facto dus ook ten laste valt van de Belgische Staat.

Waar de verzoekende partij in het bijzonder betoogt dat in de bestreden beslissing in het bijzonder niet wordt verduidelijkt waarom de integratietegemoetkoming niet kan worden beschouwd als ressorterend onder de niet limitatieve opsomming in artikel 50, § 2, 4°, wijst de Raad erop dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gesteld dat een integratietegemoetkoming als de kwestieuze wordt bekostigd via het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en dus ten laste komt van de staat. In die vaststelling zit precies het onderscheid met de in artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit bedoelde bestaansmiddelen; die maken namelijk alle deel uit van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, gefinancierd uit de sociale bijdragen op arbeidsinkomsten. De integratietegemoetkoming die wordt verrekend in hoofde van de referentiepersoon valt daarentegen onder het aanvullende bijstandsstelsel, dat niet wordt gefinancierd op basis van bijdragebetalingen maar met overheidsmiddelen. De verwerende partij kon dus, in het licht van het gestelde in artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat hij die stelt over voldoende bestaansmiddelen te beschikken *moet voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, terecht en op een afdoende wijze motiveren dat "de heer L. valt dus met de ontvangst van een integratietegemoetkoming (gedeeltelijk) ten laste van de Belgische Staat, waardoor mevrouw die haar bestaansmiddelen verwerft via meneer de facto ook ten laste valt van de Belgische Staat", dat "Derhalve dient vastgesteld te worden dat mevrouw niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken waarbij wordt voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk" en dat "Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (artikel 40, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980)".*

2.3. Waar de verzoekende partij, ten slotte, nog betoogt dat de verwerende partij zich grondiger had moeten informeren en haar hierover had moeten horen in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag van verzoekster die ertoe gehouden is alle dienstige elementen bij te brengen die haar aanvraag rechtvaardigen. Verzoekster werd aldus in de gelegenheid gesteld haar aanspraken te staven. Bovendien valt niet in te zien welk belang zij heeft bij deze grief. Immers zou zij slechts kunnen bevestigen dat de integratietegemoetkoming van de heer L wel degelijk deel uitmaakt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zij brengt verder geen enkel concreet element bij waaruit zou moeten blijken dat zij, wanneer zij zou zijn gehoord, nuttige elementen zou hebben kunnen bijgebracht die de bestreden beslissing mogelijks in een andere richting had kunnen doen overhellen.

2.4. Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS